

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.A.M.** , narozený dne ... , ev. č. x, státní příslušnost Afghánistán,
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 21. 11. 2018, č. j. OAM-
213/LE-LE05-LE05-PS2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává
odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni
ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro

zajištění cizinců a doba zajištění byla podle § 46a odst. 5 téhož zákona prodloužena do 21. 1. 2019.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání realizovatelnosti účelu zajištění.
3. **Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu s konstatováním, že totožnost žalobce není žalovanému spolehlivě známa, což dle žalovaného vyplývá z toho, že žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti a ani žádným takovým dokladem nedisponuje. Na tomto názoru žalovaný setrval i po poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 10. 2018 a po provedení pohovoru k této žádosti ze dne 9. 10. 2018.**
4. *Žalovaný pak již nijak nespecifikoval, jakým způsobem má být účelu zajištění, tedy ověření žalobcovy totožnosti dosaženo. Jedinou částí odůvodnění rozhodnutí, která se týkala eventuálního zjišťování totožnosti žalobce, byla část odůvodnění rozhodnutí, která se věnuje době zajištění. Na straně 3 tak žalovaný uvedl: „Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, o kterou bude zajištění výše jmenovaného žadatele v zařízení pro zajištění cizinců prodlouženo. Jak bylo již výše uvedeno, správní orgán rozhodnutím č.j. OAM-213/LE-LE05-LE26-PS-2018 ze dne 25. 9. 2018 zajistil jmenovaného na 60 dní, přičemž předpokládal, že tato doba bude dostatečná k ověření totožnosti výše jmenovaného. Jeho totožnost, resp. jím tvrzené údaje o jeho totožnosti se však dosud nepodařilo ověřit a k jeho totožnosti nebyly ani zjištěny žádné jiné poznatky. Zároveň je zjevné, že výše jmenovaný k ověření své totožnosti v zásadě nijak nepřispívá. Z tohoto důvodu přistoupil správní orgán k prodloužení lhůty zajištění o 60 dní, které by dle jeho názoru měly být dostatečné pro ověření totožnosti jmenovaného či pro definitivní konstatování, že jeho totožnost nelze ověřit.“*
5. Žalobce poukázal na to, že je notorií, že v případě zajištění je třeba v každém případě zkoumat účelnost takového zajištění. Např. v případě zjišťování realizovatelnosti účelu zajištění rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Tím spíše pak **má žalovaný povinnost zabývat se realizovatelností účelu zajištění spočívajícího (jak je tomu v případě žalobce) ve zjišťování jeho totožnosti.**
6. Takové vypořádání (tedy argumentace týkající se toho, jakým způsobem správní orgán hodlá totožnost žalobce zjišťovat a ověřovat) ovšem v rozhodnutí prakticky absentuje.

Co se týče výše citované části odůvodnění, **jednalo se pak o argumentaci zjevně nepřiléhavou a zavádějící.** Žalovaný již v rozhodnutí o předzajištění uvedl, že lustrací

v příslušných evidencích se totožnost žalobce ověřit nepodařilo, jediným způsobem,

který je tedy policejní orgán schopen pokračovat v ověřování totožnosti žalobce, by bylo eventuální provedení konzulárního pohovoru s příslušnými orgány Afghánistánu. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že k ověření totožnosti nedošlo ani po pohovoru s žalobcem.

7. S ohledem na to, že **základní povinností žalovaného je v průběhu azylového řízení zachovávat naprostou mlčenlivost (obzvlášť ve vztahu k orgánům země původu žalobce,**

tedy i ve vztahu k afghánské ambasádě), není v nejmenším jasné, jak vlastně žalovaný

hodlá při ověřování totožnosti žalobce postupovat, neboť jakékoliv standardní ověření

totožnosti využívané policejními orgány při procesu vyhošťování v žádném případě nepřipadá v úvahu, přičemž na rozdíl od doby, kdy bylo vydáno rozhodnutí o předzajištění, byly již realizovány dva pohovory s žalobcem, po nichž žalovaný setrval

na svém názoru, že totožnost žalobce nepovažuje za věrohodnou.

8. **Žalovaný tedy nijak nezdůvodnil,** z jakého důvodu se domnívá, zda vůbec připadá v úvahu dosažení účelu zajištění (tj. ověření žalobcovy totožnosti) a především nepopsal, jaké (další) kroky za tímto účelem hodlá provést, či jaké kroky vůbec mohou být provedeny. Takové rozhodnutí pro nemůže obstát pro zjevnou nezákonnost.

9. Žalobce z výše uvedených důvodů žádá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádá žalobce o nařízení ústního jednání. Současně žádá právní zástupce přiznání odměny za ustanovení zástupcem žalobce.

10. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, v žalobě vznesenou námitku považuje za nedůvodnou, neboť má za to, že se v žalobě namítané nepřezkoumatelnosti účelu zajištění nedopustil. Žalovaný správní orgán uvádí, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rovněž tak má za to, že jím vydané rozhodnutí je plně přezkoumatelné a zákonné a že nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí rozhodně nezpůsobuje to, že přesně nepopsal metody, které orgány policie použijí při zjišťování jeho totožnosti, čehož se žalobce ve své žalobě domáhá a snaží se vzbudit dojem, že tato námitka je určující pro správnou aplikaci daného ustanovení tj. § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Pro účely rozhodnutí o prodloužení zajištění dle azylového zákona je plně dostatečná

informace uvedená na straně 2 rozhodnutí o prodloužení zajištění, že je třeba vyčkat výsledků identifikačních úkonů provedených Policií ČR, bez toho, že by bylo třeba v rozhodnutí přesně specifikovat či popisovat metody zjišťování totožnosti. Obavy žalobce, resp. jeho právního zástupce, že by Policie ČR jako státní orgán ČR nedodržovala § 19 odst. 2 zákona o azylu a nevěděla, že žalobce je žadatel o mezinárodní ochranu a že je nutno z titulu jeho stávajícího statusu dodržovat mlčenlivost zejména ve vztahu k orgánům země původu, je pouhou ničím nepodloženou spekulací právního zástupce žalobce.

11. Žalovaný správní orgán v této souvislosti odkázal na své vyjádření z 8. 11. 2018, kde se již podrobně a zákonným způsobem vyjádřil k žalobě proti rozhodnutí o zajištění 25. 9. 2018, č. j. OAM-213/LE- LE05-LE26-PS-2018 (viz Vaše č.j. 17 A 149/2018-24). Správní orgán posoudil všechny uvedené skutečnosti a dospěl k závěru, že v žalobcově případě trvají důvody pro jeho zajištění, když jeho totožnost dosud nebyla spolehlivě zjištěna, neboť on sám ji nijak neprokázal a správnímu orgánu ani policejnímu orgánu se jím tvrzenou totožnost dosud nepodařilo nijak ověřit. Důvodem, proč na zjištění a ověření své totožnosti patrně nemá zájem, je pravděpodobně fakt, že jeho skutečným cílem je dostat se do Německa, tudíž by po ukončení svého zajištění nejpravděpodobněji opustil ČR a pokračoval ve své nelegální cestě do Německa.
12. Závěrem žalovaný dodává, že i nadále setrvává na svém stanovisku, že v případě žalobce, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, shledal důvod pro prodloužení zajištění dle § 46a odst. 5 zákona o azylu.
13. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
15. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
17. Podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, který uvádí, že *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti.“*.
18. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že má oporu ve správním spisu.
19. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatečné vypořádání realizovatelnosti účelu zajištění.

20. Soud předně uvádí, že ze samotné dikce ust. § 46a odst. 1 písm. a) vyplývá, že zákon předpokládá zajištění obecně za účelem zjištění nebo ověření totožnosti, tedy i v případech, kdy se žadatel prokazuje padělaným dokladem, případně totožnost osoby není jinak známa. V praxi se běžně stává, že osoba nedisponuje žádným dokladem totožnosti. Zajištění z tohoto důvodu je odůvodněno pouze po dobu, než se totožnost prokáže, případně do doby, než je prokazatelné, že totožnost osoby prokázat nepůjde.
21. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 14. 9. 2018 byl hlídkou německé policie kontrolován automobil, v němž jmenovaný cestoval jako spolujezdec, přičemž jmenovaný z vozidla vystoupil a snažil se před policejní kontrolou skrýt. Po zadržení následně jmenovaný hlídce sdělil, že je afghánské státní příslušnosti, nemá žádné doklady, a bylo rovněž zjištěno, že jmenovaný není držitelem žádného povolení k pobytu na území Spolkové republiky Německo (dále jen Německo). Jmenovaný byl tedy dne 15. 9. 2018 v rámci readmisní dohody předán do ČR, přičemž při policejní kontrole na území ČR nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádné vízum či povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Bylo tak zjištěno, že jmenovaný vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států Evropské unie (dále jen EU) neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a opakovaně tak porušoval právní předpisy. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
22. V projednávané věci tak žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na tuto skutečnost tak nemůže být přihlíženo k námitce žalobce odkazující na judikaturu, jež odkazuje pouze na ust. § 124, §124b nebo §129 zákona o pobytu cizinců. V právě projednávané věci byl správní orgán povinen postupovat dle ustanovení zákona o azylu a přesto, že tyto dva instituty zajištění jak dle zákona o pobytu cizinců tak zákona o azylu spolu v některých případech kolidují, v daném případě tomu tak není. A proto správní orgán nebyl povinen postupovat dle uvedené judikatury.
23. Dále soud poukazuje na skutečnost, že v dané věci byl vydán rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2018 č.j. 17 A 149/2018-36, jenž zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu o zajištění žalobce dle ust. § 46a odst. 1 písm. a). V uvedeném rozsudku bylo potvrzeno tvrzení správního orgánu o důvodech pro zajištění cizince. Jelikož žalobce spolu s žalobou proti prodloužení doby zajištění nepředložil žádné nové skutečnosti, jež by přinesly nová fakta, nasvědčuje vše tomu, že přetrvává původní důvod zajištění.
24. Tímto důvodem je skutečnost, že totožnost žalobce dosud nebyla průkazně a bez pochybností zjištěna. Správná identifikace žadatele je nutná k rozhodnutí ve věci samé, aby bylo jednoznačně stanovené, k jaké osobě se výrok rozhodnutí o mezinárodní ochrany bude vztahovat. Aplikované ustanovení je v souladu s právem EU, vychází z čl. 8 odst. 3 písm. a) přijímací směrnice a lze ho považovat za nezbytné a přiměřené okolnostem případu.

25. K námitce jaký postup ke zjištění totožnosti následně zvolí žalovaný, soud uvádí, že na str. 2-3 napadeného rozhodnutí poukázal na to, že bude provádět nezbytné další identifikační úkony Policií ČR. Současně lze souhlasit s žalovaným, že správní orgán není povinen v rozhodnutí přesně specifikovat metody zjišťování totožnosti a tedy obavy z porušení mlčenlivosti nejsou na místě.
26. Lze shrnout, že mezi účastníky řízení tedy nebylo sporu o tom, že žalobce neprokázal svoji totožnost, přičemž přesné zjištění totožnosti žalobce bylo nezbytné pro rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To není možné bez poskytování nezbytné součinnosti. Nejvyšší správní soud k zajištění dle důvodu zakotveného v ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu mj. uvedl: *„Skutečnost, že nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany, má za následek, že není zřejmé, s jakou konkrétní osobou se řízení vede. Není-li na jisto postaveno, kdo je osoba, která podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, z jakého státu tedy pochází a jakou má za sebou skutečnou osobní historii relevantní pro posouzení její žádosti, není vyloučeno, že ve skutečnosti o mezinárodní ochranu žádá osoba, která ji vůbec nepotřebuje a které ve skutečnosti nehrozí žádná nebezpečí, kvůli nimž by jí měla být taková ochrana poskytnuta. Praxe řízení ve věcech udělení mezinárodní ochrany naopak ukazuje, že skrývání skutečné identity a tvrzení identity jiné (cizí či zcela smyšlené) je častou metodou ekonomických migrantů, jak se bez skutečných důvodů pokusit získat výhody plynoucí z mezinárodní ochrany. Takovému zneužití tohoto institutu je Česká republika jako stát, který řízení o žádosti vede, oprávněna se bránit, použije-li k tomu humánní a proporcionální prostředky pohybující se v mezích prostoru vymezeného státu unitrostátním ústavním právem a jeho mezinárodními závazky. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu takovým požadavkům odpovídá. Ve své podstatě jde o zajišťovací institut, který umožňuje pro případ, že by skutečná identita žadatele o udělení mezinárodní ochrany, která vyjde šetřením najevo, neodpovídala tomu, co o sobě žadatel tvrdí či je o něm jinak známo, správnímu orgánu adekvátně reagovat.“* (z rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013-38). Ze skutkového stavu, který byl správním orgánem zjištěn, kdy rozhodující je tvrzení samotného žalobce, že nemá žádný cestovní doklad, je zřejmé, že zajištění žalobce mělo jasný zákonný základ právě ve shora citovaném ustanovení zákona o azylu a sledovalo zákonem předvídaný účel: spolehlivé zjištění totožnosti žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR.
27. Soud z výše uvedeného považuje účel zajištění i důvod pro prodloužení zajištění za prokázaný.
28. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
30. Usnesením ze dne 3. 12. 2018, č. j. 17 A 173/2018-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v

takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 10. 12. 2018) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 27818.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 4. ledna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně